

örömHírLap

A Főit-Központi Református Egyházközösség Folyóirata

Megajándékozva

TARTALOMJEGYZÉK:

Minden	1
Bizonyságtétel 1.	2
Bizonyságtétel 2.	6
Bizonyságtétel 3.	7
Bizonyságtétel 4.	9
Könyvklub	14
Lelki reggeli	15
Foci	17
Földrengés	19
Bizonyságtétel 5.	21
Imatémák	23
Hirdetések	24

Legutóbb, mikor a gyülekezeti lapunk számára írandó cikkel kapcsolatban kaptam röpké insturkiót, tiszteletes asszony annyit mondott, ha lehet arról írjak röviden, milyen csodálatos Urunk van és mennyire gazdagon vagyunk megajándékozottak.

Nem biztos, hogy könnyű azonnali, frappáns összefoglalót mondani erről röviden, hiszen minél többet gondolkodunk, annál több minden jut eszünkbe. S nemcsak több minden, hanem eljutunk oda, hogy a MINDEN az, amiért hálásak lehetünk – ahogy erről szó is esett tiszteletes úr egy régebbi íghirdetésében. Mikor a felismert tények végtelen felsorolássá alakulnak, mindarról, amiben megajándékozva érezzük magunkat, s hálával vagyunk. De még akkor mindig nem kaptunk átfogó képet az egész mindenről. Muszáj a nagy egészből kivenni picike morzsákat, s forgatni kicsit a szívünkben, mert abban is benne van a nagy felfoghatatlan egész MINDEN lenyomata.

Mikor csak úgy csendben végiggondoljuk az életünket, s egyáltalán a kapott életet, az utat, amin poroszkálunk, a családunkat, házastársat, gyermekeket, unokát, vagy unokákat. S visszatekintve szülőkre, nagy- és dédszülőkre, az értünk – értem – mondott imádságaikra, arra a pillanatra, ami először az Úrhoz kapcsolt, ha csak egy pillanatra is, akár pici gyermekként a nagymamával imádkozva, máris elkezdd emberi elmével beláthatatlan szélesre nyílni a MINDEN spektruma – amiért hálás lehetek, s ajándékként van jelen az életemben. **Ajándékozottak vagyunk. Krisztus váltságával, a megváltással. Véren megváltott szabadítással, amiben helyreállhatott és helyreállhat a kapcsolat Istennel.**

S amikor rendeződik az összekötetés az Úrral, Krisztus által, újabb tér nyílik meg, mert megváltottként, belé vettet bizalommal, hittel lehet élni a hétköznapiakat, „mennyei polgárjogot” nyerve. Ugyanakkor a „hiba” bennünk – bennem – van, a világ gravitáló hatása különös erővel tud nyomulni, de akkor is tudok hová menni bocsánatért, letenni a nyomasztó bűnös súlyokat, nehéz élethelyzeteket, belehelyezkedni az Ő erőterébe, s hagyni magamat emelni. Képesek leszünk hittel azt mondani nehézségekben, hogy „Uram elfogyott a tudomány, tégy valamit, kérlek, mert emberi módszerekkel csak minden rosszabb lesz!” s olyan-

kor hátralépve megláthatjuk a cselekvő Istent.

„Meghívtál, hogy vízre lépjek, nélküled elsüllyedek...” hangzik egy népszerű keresztyén dicsőítés kezdő sora, s eszembe jut Péter, aki, amikor meglátta Krisztust a tengeren járva közeledni, kérte a vízben járás képességét – „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízben.” (Mt 14,28), és Péter tudott a vízben járni, elindult Jézus felé, egészen addig, amíg nem kezdett az erős szélre figyelni, s attól megijedni és azonnal süllyedni is lefelé.

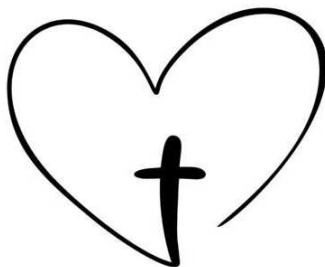
Süllyedéseink és emelkedéseink függvénye a Krisztussal való kapcsolat. Amikor ujjong a szívünk, örülünk valamilyen ajándéknak, meglátva benne az isteni szeretetet, kegyelmet, könnyen vagyunk emelkedettek, hálásak. Ugyanakkor tátongó mélységérzettel a talpunk alatt, mikor a gyermekünk a múltban van sok óras műtéten, s mi a kórház várójában csak fohászzkodni tudunk, vagy a társunk, szüleink, közeli hozzátartozóink kerülnek súlyos egészségügyi, vagy bármilyen nehéz élethelyzetbe, felfoghatatlan ajándék a Krisztussal való kapcsolat, hogy ne húzzon le a mély, hiszen megajándékoztak vagyunk ilyenkor is – az Ő hatalmával.

Lehet, hogy **megállít egy időre, és kényelmetlen szakasza lesz az életemnek**, akár önhibámból, esetleg minden hűség és Istennek átadott élet ellenére, **de akkor is ott van**, tart, támogat, tanít, s minden gond, nyűg, betegség fölé tud emelni, hogy ne süllyedjek el. **S „tövissel” a testemben akár többet és gazdagabban láthatok meg az Úr ajándékainak tárházából.**

Valaki egyszer azt mondta, hogy aki fentről a felhőkarcoló tetejéről nézi a lépteimet távcsővel az előttem lévő utcákat, forgalmi akadályokat, veszélyhelyzeteket, sokkal jobban tudja, mi az az út, melyen elérem a célt. Nekünk olyan Urunk van, aki átlát évszázadokat, évezredek, generációkat, a lépteim tétovását, s ajándékozó szeretetével szeretne a célhoz elvezetni, az úton gazdagítani,

hogy minél többet és többet láthassunk meg abból, mennyire is vagyunk megajándékozottak a húsvétal, Krisztus kereszthalálával, feltámadásával és az értünk elvégzett szabadítással – a MINDENNEL.

Elek István presbíter

Számontartva

Épp két évvel ezelőtt, a böjti időszakban vezetett az Úr a főtí gyülekezetbe, hogy itt keressem őt, tanulhassak róla, hogy védőhálokként megnyugtató háttérországom legyen minden élethelyzetben. Az ide vezető út azonban hosszú volt, olykor mély traumákon át vezetett. Az elmúlt két évben megértettem Isten számomra készített üzenetét, ami most még aktuálisabban cseng húsvét örömhírének tükrében: „*Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatárolása szerint elhívott.*” (Róm 8,28) Ez a „minden” számomra egy nagy trauma, egy igazi szenvedésnyomás volt, de így tudtam igazán megérteni, hogy Isten halhatatlan hatalmassága, hogyan tudja az abszolút rosszat, tökéletes jóvá formálni.

Gyermekkoromban Sárospatakon nevelkedtem, a szüleim egész életükben itt éltek. Büszke vagyok rá, hogy a serdülőkor identitásformáló értékeinek, önállósodásra nevelő céljainak egy részét a Sárospataki Református Kollégium Gimnáziumában tanulva kaptam meg. Itt építettem magamban a keresztyénség jó erkölcsiségre nevelő alapjait, és kezdtem megismerni Isten mindenható sze-

retetét is. Azonban a hitnek itt még csak a magjai lettek elvetve. Ambícióim elszakítottak egyetemi éveim alatt az egyébként is csak vallásos hitgyakorlatig fejlődött istentiszteletemtől. Egyre ritkábban jártam istentiszteletekre, leginkább csak akkor, amikor 3-4 hetente a szüleimhez hazalátogattam, vagy még akkor sem. Budapesti tanulmányaim alatt nem vonzott a gyülekezeti élet, nem mozogtam hívő emberek társaságában.

Az egyetemet követően megismerkedtem férjemmel, pár évvel később hozzá is mentem feleségül. 2018 nyarán költöztünk Dunakeszire, majd 2020 nyarán megszületett kisfiunk is. Szép, felfelé ívelő életút volt ez eddig, de mégis a már megszerzett boldogságok nem elégitettek ki, csak rövid ideig. Mindig kellett valami új, több. Ebben az időszakban olvastam egy boldogságkutató pszichológus értekezését. Ő sem tudta megmondani az általános boldogság receptjét, de nagyon pontos, statisztikai adatokkal alátámasztott leírásokat kaptam arról, hogy mások, esetleg más népek, miért lehetnek boldogok.

Ebben az időszakban – 33 évesen – sorsfordító trauma ért. 2020. november elején elvesztettem édesapámat és hat héttel később édesanyámat is. Édesapám a halála előtt 7 évvel sztrókot kapott, de önálló életvezetésre képes volt. Leginkább a beszédközpontját érintette az agyi trauma és rövidtávú memóriája sem volt a régi. Sokszor összekeverte a történeteket, vagy az ellenkezőjét mondta annak, amit gondolt. Habár önálló volt, mégis szüksége volt édesanyám áldozatos odafigyelésére, hogy a lehetőségekhez képest, teljes életet tudjon élni. Ilyen betegség-előzménnyel a háttérben nem ért minket váratlanul édesapám szívinfarktus miatt bekövetkezett halála, de a Covid okozta egészségügyi és világrendi (értékrendi?) felfordulások árnyékában sok kérdőjel maradt bennünk a kezelésével kapcsolatban. A belénk plántált és az önként magunkra vett félelem távol tartott engem és bátyámat – mint édesanyám

után legközelebbi hozzátartozókat –, hogy végső búcsút vegyünk édesapámtól. Nem is készültünk arra, hogy bekövetkezhet a halála, nem, hogy ilyen hamar. Nem ismertük fel a helyzetet, nem tudtuk, hogy hogyan kell felismerni. Kórházi kezelését követően édesanyám 3 napig ápolta az önellátásra teljesen képtelen édesapámat az idősoththonban dolgozó szomszédunk segítségével, majd édesanyám egyedüli családtagként elköszönt tőle. Nem tudom, hogy elég volt-e az a kegyelmi idő, amit Isten neki szánt, de megnyugvással az arcán köszönt el édesanyámtól.

Az igazi dráma azonban ezt követően történt. Édesapám temetését megelőzően hazautaztunk édesanyámhoz, akinek az egészségi állapota rossz volt, és egyre rosszabb lett. A gyásznak tulajdonítottuk ezt kezdetben, mivel édesanyám egész életében igen jó egészségnak örvendett. Sosem kezelték kórházban, nem voltak nagyobb betegségei, 10 évente egyszer, ha elkapott egy enyhe náthát. Hála Istennek 69 éves koráig nem szenvedett semmilyen akut, vagy krónikus megbetegedésben. Ezért is kezdtünk aggódni, amikor nehézlégzésre, gyengeségre panaszkodott. Persze a koronavírus miatt féltünk az akkor 5 hónapos gyermekünkkel egy fedél alatt lenni egy talán fertőzőttel. Aggodalmunk nem volt alaptalan, mert anyósom, aki szintén velünk volt ekkor, hogy segítsen a temetés idején, elkapta édesanyámtól a betegséget. Kórházi kezelésre nem volt szüksége, de két hétig igen komoly, tüdőgyulladásra utaló tünetei voltak. Férjemmel és gyermekemmel együtt édesanyámmal maradtunk, ameddig kisfiunk miatti kötelezettségeink haza nem szólítottak. Majd bátyám ápolta egy hétig, de a kórházi kezelés elkerülhetetlenül vált, már alig kapott levegőt. Ezt követően három és fél hét teljes kétségbeesés kezdődött. A kórházi beszállítása másnapján lélegeztetőgépre került, 12 napig gépen volt, majd bő egy hétig kezelték tovább intenzív osztályon és végül egy hétig a belgyógyászaton. A férjem az egyik napon megkérdezte tőlem, hogyan

tudok ilyen erős maradni. Én zsigerből azt válaszoltam: mert van hitem. Pedig akkor még csak pislákol, de külső szemmel nézve úgy tűnik, még ez is óriásinak látszott. Utólag visszagondolva, az volt az a pillanat, amikor maga felé fordított Jézus, hogy végre komolyan vegyem Őt észre. **Az ember a legnagyobb tragédiái során mindig a legértékesebb kar után nyúl.**

Édesanyám kórházi kezelése alatt kaptam hideget, meleget az egészségügytől, leginkább hideget. Látogatni nem lehetett, édesanyám egész kezelése alatt nem volt olyan állapotban, hogy kapcsolatba lépjen velünk, csak telefonon érdeklődhettünk, és az intenzív osztályon folyton csak annyit mondtak, hogy az állapota változatlan. Teljes bizonytalanság vett körül minket ezekben a hetekben. Egy empatikus ápolónőt találtunk mindennapos telefonhívásaink során. Ő volt olyan kedves, hogy a munkája okozta többletterhek és magánéleti krízisek (mentős férjét koronavírus fertőzés miatt, a kórház intenzív osztályán kezelték lélegeztetőgépen) ellenére felkutatta édesanyám elkeveredett táskáját, benne a mobiltelefonjával és felhívtak engem az egyik este. Édesanyám a gépi lélegeztetés okozta tanult tehetetlenség, gyorsmorszonda (bára akkorra már kivették) és legyengült állapota miatt nem tudott beszélni, mi mégis majdnem 20 percen keresztül kommunikáltunk. A mondanivalóját értettem, mert egész addigi életében ő mindent elmondott, amit szeretett volna, és amire nekem szükségem volt. Akkor beszéltem vele utoljára, másnap reggel hazaköltözött

menyei otthonába. A koronavírus-járvány közepén édesanyám egy gombás fertőzés okozta tüdőgyulladásban hunyt el.

Végérvényesen elmúlt a gyermekkorom, szüleim kimondhatatlanul mély űrt hagytak maguk után, de ez a hely nem maradt üres, betöltötte Jézus. Sok sírás, gyász, kusza gondolatokkal teli hónapok következtek, de lassacskán vissza kellett térni a mindennapos tennivalókhoz. Elérkezettnek láttuk az idejét fiam megkeresztelésének, aki akkor már 10 hónapos volt. Még a Covid előtt is megtehet-

tük volna ezt, volt is szó róla, nem tudom miért nem kereszteltük meg hamarabb. Utólag visszagondolva isteni vezetés volt a késedelem mögött, ugyanis, ha a keresztelő a tervek szerint megvalósul, akkor a mai napig nem tartozom a főtí gyülekezetekhez. A terv korábban az volt, hogy Sárospatakon a református nagytemplomban tartjuk a keresztelőt, elsősorban szüleimet megkímélve egy hosszú utazástól. Másodsorban nosztalgikus okok is kötöttek a helyhez, és mivel esküvön-

ket a nagytemplom renoválása miatt nem sikerült ott megtartani, úgy éreztem, hogy a keresztelőnek már ez lesz a helye. Örülök, hogy Isten ezt másként gondolta. Szüleim halálát követően már nem ragaszkodtunk a helyszínhez, Dunakeszi próbáltuk megszervezni a keresztelőt, de a református gyülekezetnek akkor nem volt lelkipásztor. Ajánlották, hogy keressem fel Sebestyén Julianna tiszteletes asszonyt Főton. Ő elmondta a kereteket, hogy a keresztelők egyelőre szünetelnek a Covid miatt, de várna szeretettel a baba-mama körös rétegalkalmakra, ha gon-

dolom. És én nagyon is gondoltam, úgy hiányzott ez akkor, mint egy falat kenyér. Akkor még online formában valósultak meg az alkalmak, de a gyülekezeti tagok beszámolóí, bizonyosságtételei nagy hatással voltak rám. A 2021-es év húsvéti időszakában Jézus üzenete, az igazi örömhír – amiben már hónapok óta nem volt részem –, ezeken a rétagalkalmakon keresztül jutott el hozzám. És elhatároztam magam, szerettem volna a főtí gyülekezet tagja lenni, de igen szerény és félős természetem miatt csak Isten támogatására sikerült ezt meglépnem, mikor elémm hozta a *Máté ev. 7,7 ígését*: „*Kérjétek és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgesetek, és megnyitattik nektek.*” Azonnal felhívtam tiszteletes asszonyt. Nagyon jólesett, hogy nem kellett bemutatkoznom tudta, hogy ki van a telefon másik végén, számon voltam tartva, és azóta is számon vagyok tartva. Ő örömmel fogadta csatlakozási szándékomat és hamarosan személyesen is bemutatkoztunk neki férjemmel és fiammal. Megosztottam vele az elmúlt időszak traumáit. Nagyon vigasztalóak voltak szavai és kijózanítóak is. A gyászidőszak alatt többször ostromoztam magam *Mi lett volna, ha?* és *Miért?* kérdésekkel. *Mi lett volna, ha tovább tudom ápolni édesanyámat?* *Mi lett volna, ha a kisfiam fotóiból összeállított album egy nappal, csak egy nappal hamarabb ér be hozzám, talán egyetlen unokája látványa erőt adott volna?* *Mi lett volna, ha tudjuk látogatni?* *Miért nem sikerült édesapámtól elbúcsúzni?* *Miért nem tudtam én bármit is tenni?*

A Zsoltáros szavai felvilágosítottak: „*Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük.*” (Zsolt 139,16)

Megértettem, hogy szüleim, én és mindenki más napjait is előre eltervezi és számontartja Isten. Hatalmas erő adott, hogy az Ő megnyugtató kezébe tehetem le az életemet és tudhattam abban szüleimét is. Az én, vagy bárki felelősségi körét kár feszegetni ennek

az Igének a tükrében.

Szüleimnek kopjafát állíttattunk a sárospataki sírhelyükön. Az 1Kor 13,8 igehely lett kifaragva a nevük alatt. Tisztelegni akartam ezzel az előtt a hatalmas szeretet előtt, amit tőlük kaptam. A kopjafa felállításának hetén a vasárnapi istentiszteleten egy keresztlő alkalmával épp ez az igevers lett magyarázva. Isten ezzel megértette velem, hogy az 1Kor 13,8 az Ő múlhatatlan szeretetét hirdeti.

Később még egy nagyon fontos Igével megerősített Isten, hogy nyugodt legyek elhunyt hozzátartozóim felől: „*Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.*” (1Thessz 4,13-14)

Végül egy Ady Endre verset is idéznék, amit azóta is forgatok a szívemben:

Az Úr érkezése

Mikor elbagytak,

Mikor a lelkem roskadozva vittem,

Csöndesen és váratlanul

Átölelt az Isten.

Nem barsonával,

Hanem jött néma, igaz öleléssel,

Nem jött szép, tüzes nappalon,

De háborús éjjel.

És megvakultak

Hiú szemeim. Meghalt ifjúságom,

De őt, a fényest, nagyszerűt,

Mindörökre látom.

Hegyesi-Bartl Piroksa

Önmegtagadás

„Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborgsz bennem? Bizzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért!” (Zsolt 42,6)

Nehezen kezdtem ennek az írásnak, nem gondolom, hogy ez nekem való lenne, de tiszteletes asszony lélekre ható győzködésének köszönhetően mégis csak hozzáfekttem. 18 éve költöztünk Főtra férjemmel és két fiammal. Nagyon szerettünk volna a nagyváros forgatagából egy nyugodtabb helyre költözni. Ahogy beköltöztünk, első utunk a templomba vezetett, hogy köszönetet mondjunk és hálát adjuk az Úrnak, amiért megsegített bennünket. Református családban nevelkedtem, négyen vagyunk testvérek, három lány és egy fiú. Az édesanyám és a nagymamám is nagyon sokat tett azért, hogy megismerjük Isten gondviselő kegyelmét. A vasárnapi istentiszteletek, a hittan órák, az ünnepi készülődések a templomban, főleg a karácsonyi és a húsvéti alkalmakra mind beleégtek a szívembe. **Mindig is azt éreztem, hogy vigyáz rám/ránk az Úr.** Hálát adok minden nap azért, hogy életünket elkerülték a nagyobb tragédiák, de ez nem azt jelenti, hogy a mélypontok is. Bizony volt olyan, hogy igencsak térdre kényszerített az

Úr, de megérdemeltem.

Soha nem gondoltam azt, hogy tudnék az Ő szeretete, tanítása, gondviselése nélkül élni, mégis időnként eltávolodtam tőle, **Ő azonban soha nem hagyott magamra, mindig visszaterelt a helyes útra.** Így jutottam el tavaly augusztusig, amikor is Sebestyén Győző tiszteletes úr egyik vasárnap meghirdette a novemberi berekfürdői csendeshetet, és ekkor ez a lehetőség, mint egy kis hangya belemászott a fejembe és nem hagyott nyugodni. (Kb. 8 évvel ezelőtt már voltam a berekfürdői csendeshéten, de akkor azt mondtam, hogy soha többé.) Onnantól kezdve azon örlődtem, hogy menjek vagy ne menjek, de az Úr nem hagyott nyugodni, tiszteletes asszonyt küldte, aki „fogta végig a kezem” és biztatott – márpedig ott kell lennem. Nem értettem, hogy miért is kell nekem most oda mennem. Ebben az időben éppen családi gondok miatt lelkileg nem voltam jó állapotban, sőt mondhatni nagyon is magam alatt voltam. Nem éreztem azt, hogy nekem most mással is kellene foglalkoznom, mint a saját fájdalammal. De ahogy megérkeztem, **már az első este megértettem, hogy miért vagyok itt – meg kell vallanom a bűneimet, mert Jézus életét adta értem, a bűneimért.** Megértettem, hogy csak úgy tudok Jézussal közösségekben élni és Őt be-

fogadni a szívembe, megélni azt a szeretetet, amit csak Ő tud adni, ha megtagadom régi önmagamat. Nem volt egyszerű feladat felsorolni, milyen bűnöket követtem el, ezeket egyesével megtagadni, szívből jövő bűnbánatot tartani, bocsánatát kérni.

Minden, ami eddigi életemben történt az felkészítés és tanítás volt arra, hogy rátaláljak erre az útra, hogy jobb emberré válhassak és ezáltal közelebb kerülve Jézus Krisztushoz újjászülethessek.

Ahogy letettem a bűneimet az Úr elé, az ezután következő időszakban folyamatosan éreztem, hogy egyre könnyebb a lelkem, végre lekerült róla az a nagy teher. Olyan leírhatatlan hála és öröm öntött el, amit nem is tudok elmondani. Világossá vált számomra, hogy **ez a nehezék a lelkemen igazából a bűneim terhe volt.**

Hazatérve gondoltam, elmesélem húgomnak és öcsémnek megtérésemet, és én lepődtem meg a legjobban, amikor kiderült, hogy ők már sok-sok évvel ezelőtt, még a húszas éveikben megtértek, de soha nem beszéltek róla. El sem tudom mondani, milyen nagy volt az öröm számomra, hogy nem egyedül vagyok a családban, akik ebben a kegyelemben részesültek.

Minden nap hálát adok Jézus Krisztusnak azért, hogy elé vihettem a bűneimet és aláztosan kérhettem annak bocsánatát. De nem csak ezt adta nekem, hanem azt is, hogy elvette a lelkemet nyomasztó szomorúságot és megoldást adott a problémákra.

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az ÚR -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek. Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám.” (Jer 29,11-13)

Horváth Anikó

Mindig bízz az Úrban

„Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged!” (4Móz 6,24)

Ezt az Igét kaptam az elmúlt évben többször, és sokszor erre támaszkodtam. Akkor is, amikor 2021.11.06-án covidos lettem, és három napig az életemért küzdöttem. A három napban két gyermekem volt segítségemre fizikailag, de legnagyobb segítségem mégis Krisztus volt. Tiszta pillanataimban, amikor erőm engedte, az Úrhoz könyörögtem.

A harmadik nap után, mikor kicsit jobban voltam, a **lányom megfogta a kezem és kérte, hogy imádkozzunk. Innentől volt reményem a gyógyulásra!** Ekkor még segítséggel tudtam felkelni és enni, de ezután újra legyengültem.

Ismét az életemért küzdöttem, de ekkor már erőm sem volt imádkozni, kérni, könyörögni. Fizikai erőm gyengülésével lelki erőm is arányosan fogyni kezdett. A legrosszabb forgatókönyv járt egyre inkább a fejemben, és gondolataim egyre inkább magamra és a szeretteimre irányultak. Egyre inkább csak rájuk gondoltam, így lassan-lassan az Úrtól teljesen eltávolodtam.

Közben kialakultak a szövődmények. Asztma, szívizomgyulladás, tüdőgyulladás, magas vérnyomás, depresszió mind okot adott arra, hogy reményemet egyre jobban elveszítem. Fizikai erőnlétem épp az életben maradáshoz volt csak elég, így már imádkozni sem tudtam. Egyre jobban maga alá gyűrt a kétségbeesés, gyermekeim féltése. Mintha az aggodalmam egy nappal is meghosszabbítaná az ő életüket, vagy a sajátomét.

A depresszió fogságában már Krisztus megtartó erejét sem éreztem, minden hit, bizalom elhagyott, csak az aggodalom, és kilátástalanság ült a vállamon.

Hiába cseng gyönyörűen az Ige a Máté ev. 6,27-ben, miszerint: *„Aggódásával pedig ki tudná közületek meghosszabbítani életét csak egy arasznyival is?”* – a szívem kapujáig sem jutott el.

Mivel még senki nem tudta, mennyire veszélyes a járvány, így voltak világi emberek, akik elutasították segítségkérésemet. Ekkor azonban Jézus megmutatta nekem a gyülekezet megtartó erejét, amit eddig mindig csak hallottam, most saját bőrömön tapasztalhattam meg. **A gyülekezeten keresztül tartott meg és segített át ezen az időszakon. Fizikai, lelki, anyagi és imatámogatást kaptam, amiben újra az Úr mutatta meg gondoskodó szeretetét, újra reményt kaptam az életre, a gyógyulásra.**

7 hónapig gyógyultam, ezalatt nem jártam istentiszteletre, viszont olvastam és hallgattam az Igét, miközben szívemben egy még hálásabb, alázatosabb, mélyebb szeretet született újjá. Hitben újra megerősödve, még többet dicsőítve, még nagyobb szeretettel ragaszkodom az Úrhoz, és hálás szívvel áldom nevét minden nap a mi könyörülő Istenünknek.

Mindeközben sok támogató Igét kaptam tőle, mindig tudatta velem mennyei Édesatyánk, hogy nem feledkezett meg rólam. Újra volt fülem a hallásra. A szívemhez legközelebb álló Ige, melyben mindig érzem az Úr hatalmasságát, kegyelmét, erejét és törődését: „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,31)

Megerősödve, gyógyultan, hálás szívvel a szeretet megtartó erejét és Jézus végtelen kegyelmét megtapasztalva csatlakoztam újra a gyülekezethez. **Figyelmem középpontjába újra Krisztus került, helyre állt a rend a szívemben és így az életemben is. A kiszolgáltatott helyzetemben megláttam mennyire erőtlén, picike porszem vagyok a világban,** és még nagyobb hálával és szeretettel tölt el, hogy az Úr nem feledkezik meg rólam és gondot visel rám úgy, ahogyan azt megígérte a Lukács ev. 12,6-7. verseiben: „Ugye öt verebet adnak két fillérért: mégsem feledkezik meg közülük egyről sem az Isten. Nektek pedig még a hajatok szálai is mind meg vannak számlálva. Ne féljete, ti sok verébnél értékesebbek vagytok!”

Theitinger Zsuzsa

Vexilla regis

Királyi zászló jár elől,
Keresztfa titka tündököl.
Melyen az élet halni szállt,
S megtörte holta a halált.
Kegyetlen lándzsa verte át,
Gonosz vasával oldalát.
S mely szennyet, vétket eltörölt;
Belőle víz és vér ömölt.

Az ősi jóslat itt betelt,
Mit a hű Dávid énekelt:
„Az Úr, halljátok nemzetek!
Kereszten trónol köztetek.”

Rajtad tündöklék, drága fa,
Királyi vérnek bíbora.
Ó, választott jeles faág,
Ki szent testét karoltad át!
Világ bűnének zálogát
Te hordoztad, te boldog ág.
Az ellenség gonosz fejét
Megváltónk rajtad zúzta szét.

Szentháromság, dicsérjenek,
Üdvösség kútja, mindenek.
Legyen győzelmünk, add meg ezt,
A diadalmas szent kereszt.

Megbocsáttatott

„Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.” (Zsid 13,5)

Magány

Anyukám 2 évesen árva lett. 16 évesen a mostoha anyjától azt az útravalót kapta, amikor a fővárosba indult, hogy „Vissza ne gyere, inkább ugorj a vonat alá!”

Mi ketten voltunk testvérek. Szüleim 18 évesi gyötrelmes házasságának – ami veszekedéssel, veréssel, éjjeli meneküléssel tarkított volt –, életem 7. évében anyukám szökéssel vetett véget és mentett meg minket apánk agresszivitása elől. Csonka család lettünk. Anyukám még többet dolgozott, apám elől menekült, évekig váltak, és féltett minket, hogy elvesznek tőle. A testvéremmel a nagy különbség miatt sem volt támogató viszonyunk, és én még magányosabb lettem. Apámtól félni kellett, anyám sokat dolgozott, testvéremnek teher voltam és idegesítő.

Azonban volt egy hely, egy icipici omladozó öreg templom nagyon közel hozzánk, ahova mindig betértem. Megragadt az a békesség és nyugalom, amit ott kaptam. Semmit nem tudtam akkor Istenről csak azt, hogy létezik és ez az Ő háza, ahol olyan jó volt megnyugodni. Majd lebontották ezt a templomot és egy új épült a helyére. Szép, díszes, oltárral és Jézus keresztre feszített szobrával. Hiányzott a régi kis kopott, dűledező templom, de hamar megszoktam ezt is, mert megkaptam ugyanazt a nyugalmat és békességet, amit régen. Nagyon sok időt töltöttem ott, hisz nem hiányoztam senkinek. Amikor nagyobb lettem, az esti misékre is bejártam, de

az öreg nénikék kollektív néztek ki a padból, mintha csak nekik lett volna a templom és az esti mise, így jobban szerettem, amikor kettesben voltunk.

Pár ilyen kinézős alkalom után már csak akkor látogattam a templomot, ha egyedül lehettem. Volt, hogy az iskolából véletlenül eljöttem hamarabb, mert már annyira akartam menni „haza”. Az én hazámba, ahol vár a békesség. Majd, amikor rájöttem, hogy még a suliban kellene lennem, imádkoztam Istenhez, hogy segítsen ezt megúszni. Megúsztam... Aztán kértem rendszeresen tőle dolgokat, amiért bizonyos összegeket ajánlottam fel, és ha teljesült, becsülettel bedobtam a perselybe...

Egyszer ültem abban a padsorban, ahol a keresztre feszített Jézus szobor volt mellettem, amikor a tekintetem rá szegeződött, és a hallottak akkorra már összeálltak bennem. Az, hogy Jézus Isten fia, aki önmagát adta értünk, és felszegezték a keresztre, azaz mi emberek tettük. Ez döbbenetes erővel hatott rám, a lelkem legmélyéig hatolt, ahogy láttam magam előtt, és a szívemmel éreztem a szenvedés és szeretet erejét egyszerre. Legmeghatározóbb valóságélményem ez volt Jézusról a megtéré-

semig.

Majd jött az új szabály, hogy zárják a templomokat. Nem volt többet békességet adó hely.

A szeretet koldusa - Pénz az ördög szeme

Jött a kamaszkor, barátok, fiúk, gondoltam körülnézek a világban, hátha megtalálom azt, amit keresek...

14 évesen már a barátomnál laktam, hétvégére mentem csak haza, amikor anyukám is

hazajött, mert ő vidéken dolgozott. Sokat. Anyukám második férje molesztált, amit mikor elmondtam anyukámnak, azt hiszem tehetetlennek érezte magát, így a szőnyeg alá lett söpörve.

15 évesen, amikor a barátom elhagyott, úgy éreztem, nincs miértje az életemnek, én nem akarom ezt az életet. Nem a szerelmi csalódás fáj, hanem a rám váró magány elől akartam menekülni. Gyógyszerekkel öngyilkossági kísérletet tettem.

17 éves voltam, amikor anyukámnak tönkrement a második házassága. Az élet történéseit nem tudta feldolgozni, alkohollal tompított, így függővé vált. A testvérem már nem élt velünk. Életem egyik legmeghatározóbb rossz emléke az volt, amikor anyukámat vigasztaltam, és ő csak zokogott a tizedik emeleti lakásunk ablakában és én meg voltam rémülve, féltettem, hogy nehogy kiugorjon az ablakon. Közben anyagilag is padlóra kerültünk, a férje mindenét elvitte. Éreztem, hogy nekem kell átvenni a stafétabotot a család fenntartásban és anyukám lelki támogatásában.

Vettem egy Expressz újságot és kinéztem belőle egy munkát, ami a hirdetéssel ellentétben szexmunka volt. Sikerült elmenekülni... Aztán egyszer már nem... Akkor már az Ördög hálójában voltam. Meggyőztem magam, hogy ez jó út nekem.

A legfontosabbnak tartottam az anyagi biztonságot, hiszen mást nem ismertem. Az első és legnagyobb szerelmi csalódásom után, ahol az első gyermekemet elvettem, azt gondoltam, hogy ez a szerelmesdi dolog nem nekem való, nekem nem adatik meg a fiatalon holtomiglan holtodiglan, szép család, gyerekek... az lesz a legjobb, ha én a testi szerelemből nyerek.

A pénz, csillogás mögé nem láttam, azt gondoltam: Igen! Ez az! Rátaláltam! A pénz által adott hamis biztonságot kaptam, úgy, hogy közben a lelkemet eladtam. Azt gondoltam, ez az élet célja, az anyagi javak gyarapítása mindenáron, gyors ütemben, a lelki

terheken közben mindenféle drogokkal enyhítettem. Egy alkalommal LSD hatására azt hallucináltam, hogy a Nap mögül előjön az Ördög és a bélyegét süti a tenyerembe.

Aztán ugyanannál a tizedik emeleti ablaknál, ahol egy évvel korábban anyukámért aggódtam, próbáltam visszatartani a forró nyomást, ami arra késztetett, hogy kiugorjak. A mentősök törték rám az ajtót és mentettek meg. Az itt összeszedett szorongás évtizedeken keresztül elkísért.

Anyukám alkoholproblémája ellen küzdötünk, mindenféle kezelésekre vittem, mindent megadtam neki, azt hittem, az anyagi biztonság az, amit, ha megkap, akkor már nem lesz szüksége az alkoholra. Sikertelen volt minden próbálkozás.

Felnőtté válásom elkezdődött a Romboló által kikövezett, szépen díszített úton.

A gondtalan élet biztosítása a családomnak, anyagi javaim gyarapodása volt fő irányvonal a életemnek, ami mégsem volt elég jó generátor, mert 27 évesen kiégyve, depressziósan, az életemet tönkre téve kerestem újra lelkem egy részét, az élet értelmét.

Ekkor elvonultam egy tanyára távol a világtól, újra egy magányos helyre, önmagam keresve. Éveken át csak jártam az erdőt, és gyógyultam az állataim közelében és az Isten adta természetben. Távol voltam Istentől. Mérhetetlenül távol. Nem hívogatott, nem szólt. Hagyott. Végtelen türelemmel csak várt... Majd 5 év testi-lelki tisztulás után kezdett visszajönni az életerőm és elkezdtem újra keresni...

Valamit...

Morzsák...

Bűnlajstromom teljessége érdekében az utamat egy kétéves ezoterikus iskolában kerestem. Az egyre több ismeret arra vezetett, hogy itt valami nem stimmel. Ez nem jó út, nem azt kapom, amit keresek. Van ennél több. Valami. Amit meg kell ismernem. Ezekből a hókuszpókuszoktól csak a szorongásaim nőttek és a rossz érzések. Végre mű-

ködött bennem az iránytű.

Közben egy elvonó terápián azt mondták anyukámról, hogy nem látják esélyét, hogy leszokjon, mert már elég idős, régóta tart a függőség, már nincs miértje a leszokásnak, és a mája is nagyon rossz állapotban van. Fogadjam el. Elfogadtam, hisz ő a szakember, biztosan tudja...

Majd azt hittem, rátaláltam a szerelemre. Megtudtam, hogy kisbabát várok. Gondoltam, talán most! Majd lesz szép családom, és biztosan én is boldog leszek. Megtalálom végre, amit oly régóta keresek.

Ekkor már egy két hívő ember volt körülöttem, akkor még nem tudtam, hogy az elejtett morzsáik, már kezdenek dolgozni bennem.

A gyermekemnek egy gyönyörű nevet választottunk, azonban az nem volt számmisztikailag egyáltalán kedvező, sőt! Kisakkoztam neki egy majdnem olyan szépet, viszont tökéletes tulajdonságokat hordozó név volt ez. Ha már 2 évet tanultam, ne legyen hiába! Itt az alkalom, most legalább jó hasznát vedd! – szölt a hang. Utolsó napig a szeren-

csés név mellett tartottam ki. Majd lányom születése előtti éjjelen szölt a másik hang, aki azt mondta: Végig jártad, látod mi van annak az útnak a végén! Én vagyok a hatalmas Isten, aki mindent a kezében tart, és egyedül rajtam múlik minden, hisz nincsen nálam hatalmasabb. Így, ha bármilyen szerinted rossz nevet is választasz, nem számít. Ha hiszel bennem, rám bízod őt, hisz a sorsa az én kezemben van, minden tőlem függ.

Ekkor választottam először Istent, és a

bizalmamat belé helyeztem, felhagytam az emberi okoskodással, és a legfélstettebb kincsem sorsát a kezébe adtam. A születés előestéjétől fogva már újra vonzott Isten közelsége, annyira, hogy már a Mária Rádiót hallgattam, hogy egy két Igét halljak és Istenről hallhassak. A hívő barátok is egyre inkább az életem részeivé váltak.

Majd 3 hónapos volt a kislányom, amikor az apukája máshol kereste a boldogságot. Megéreztem. Újra összetört bennem az álom. Kétségbeestem, hogy mit csinálok egy kicsi gyerekkel egyedül, mert semmi tapasztalatom nem volt. És közben megszakadt a szívem. Még együtt éltünk pár évig, de nem tudtam megbocsátani. Bántottam, bünttettem, ahogy tudtam. Közben a gyermekem fejlődése is elmaradást mutatott. Orvosok, terápiák és közben a családban olyan nagy volt a feszültség, hogy azt reméltem, ha külön válnunk, jobb lesz mindenkinek.

Nem lett jobb. Közben a Pusztító felhozta folyamatosan a régi képeket bennem, félelmet keltve szorongatott. **Úgy érzem nem**

először jártam be életemben a poklot. Egyedül vittem a terheket tovább, amíg egyszer majdnem összeroskadtam.

Pánikrohamom volt, és akkor egy hívő pszichológus barátnőm elkezdett velem dolgozni. Hamarosan azt vettük észre, hogy beszélgetésünk nagy részét Jézusról és tanításairól való beszéde tette ki. Csak úgy ittam a szavait. Alig vártam, hogy beszélgetés közben felcsendüljön egy-egy Ige. Örömömre, legfőképpen Igékben beszélt, minden mondanódóhoz hozzá tudott fűzni egyet.

Jézus az Igén keresztül gyógyította lelkem.

Üdítő volt minden egyes szó, kiszáradt lelkem Élő vízre talált. Megdőbbsenve tapasztaltam, hogy emlékezetemből minden emlék, ismeret kitörlődött, nem emlékeztem sem a gyerekkoromra, sem arra, hogy ki Jézus! Addig beszélt nekem Jézusról, Igékkel válasszolgatott, amíg feljött bennem a korábbi ismeret, a régi kis templom emléke, a megnyugvás érzése, ami felé most újra hívogatott Jézus.

Elmondta, hogy **átadhatom neki az életem**. Nem járt más a fejemben csak Ő.

Az életemet, amiből saját kútjából nem sok minden jót tudtam kihozni, neki akartam adni, hátha Ő tud vele valamit kezdeni. Összeírtam a bűneim listáját és a hállistámat, amivel 2012.08.08-án elkísért lelki keresztyanyám a főti gyülekezet lelkészéhez, ahol bűneim felsorolásán örült gyorsasággal estem át, és csak azzal nyugtattam magam, hogy biztos hallott már ilyet... A bűnlajstrom

A4-es papíron már akkor tele volt, és a hála oldala szinte pár sor volt csak.

Csodálatos visszatekinteni erre az emlékre, hogy az ember szívében a hála egyre csak nő az évek alatt, és ma már a hála lapja lenne teleírva, és a bűneim sorai lennének mindig egyre kevesebb, bár tudom, sosem lehet üres a lap.

Megtérésem emlékéül egy igés kártyát kaptam lelki keresztyanyámtól: „*Szívéünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.*” (Róm 5,5)

Akkor nem nagyon értettem még, és arra gondoltam: jobb lett volna valami érthetőbb, vagy valami kedvenc...

De ma már 11 év után értem meg arra, hogy boldogan gondoljak erre az Igére, áldottnak érezzem magam, amiért az Isten méltónak talált rá, hogy lakozást vegyen bennem Szentlelke, és kiáradó szeretetét adhassam tovább.

Addig is az Ördög szorongatásából, ami hosszú ideig gyötört, a „*Nem maradok el*

tőled, sem el nem hagylak téged.” (Zsid 13,5)
Ige segítségével és ígéretével szabadultam ki.

Közben csodálattal töltött el Isten türelme, hogy 40 évet türelmesen várt rám, amíg hazatértem a pusztai vándorlásom után. Ekkor elkezdődött Jézussal való járásom, lelki fejlődésem azzal a megannyi csodával, amit tartogatott nekem és megajándékozott velem mint nap. **Megtaláltam azt a Valamit, amit egész életemben kerestem a világban: Jézust!**

Újra megkaptam azt a csodálatos békességet, amiből ott, akkor, abban a kis templomban kaptam ízelítőként, hogy tudjam, mit kell keresni. Az egész életem értelmet kapott, a halottnak hitt, fáradt, kopott lelkemben újra fény ragyogott. Lelkem megtalálta a forrást, ahova bármikor megyek, mindig bőséges éltető víz vár rám, meríthetek belőle, és azóta nem vált többé kiszáradt mederré a lelkem. Bennem él ez az Ige is, mert érzéseimet pontosan fedi: *„Ahogyan a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!” (Zsolt 42,1)*

Jézus hatalmas szeretete töltötte be bennem az életemet végig kísérő magányt. Értelmet kapott az életem, amikor rátaláltam, Akit mindvégig kerestem. Nélküle jól éreztem, hogy nem ért semmit az életem.

Majd jött életem első legszebb időszaka, amikor töltődtem az Igével, Jézus szeretetével, istentiszteletekkel, hitmélyítő órákkal, nem győztem betelni vele, olyan voltam, mint egy éhes csecsemő, aki sosem elégzik meg.

További ajándékokkal áldott meg az Úr a lelki újjászületésem után. Anyukám 25 év függőség után megszabadult az alkoholtól (ennek már 9 éve), majd röviddel később ő is átadta az életét az Úrnak. 77 évesen nagy egészségnek örvend.

Két évvel ezelőtt a lányom is átadta az életét az Úrnak. Naponta tapasztaljuk Isten gondoskodó szeretetét. Kiszabadított a pokolból, virágoskert lett az életem, amíg a keskeny

úton jártam és figyeltem az Ő szavára.

Visszatekintve azt látom, hogy a Gonosz mindig lesben áll, de bármit garázdálkodik is az életünkben, vagy bármit odaadunk neki, Isten megbocsátó szeretete mindig munkálkodik és helyreállítja életünket, ha Őt követjük, ahogy ezt meg is ígérte a *Jeremiás 31,3-ban*: *„Örök szeretettel szerettelek, azért vonalak magamhoz hűségesen.”*

Bűneim sokaságára gondolva vigasztalást és felemelést a *Lukács 7,47* verséből kapok:

„Neki sok bűne bocsátatott meg, hiszen nagyon szeretett. Akinek pedig kevés bocsátatik meg, kevésbé szeret.”

SIMON PÉTER

Valami fényt! – A főpap udvarában ott lobogott a tűz és nevetett, vidám szikrákat szórt az éjszakába. Simon elindult felé, mint a kába.

Nem Péter, nem, most nem köszikla volt ő, nyárfalevél volt, szélvészben kerengő, didergő lélek, szánalomra méltó, elárvult ember telve félelemmel.

A tűz körül jókedvű papi szolgálk tréfával üzték az éjszaka gondját, csak egy leány fürkészett szét az éjben.

Simonra ismert; valamikor régen láthatta már a Názáretivel, gondolta hát, hogy megkérdezi...

„Nem! Nem ismerem!” – riadt Simon a szóra, arcára bár tüzet rakott a vére, de a leány olvasta rá fejére, hogy látta őt Jézussal, tudja biztos.

Hallgatva és megvetve állt Krisztus benn Kajafás előtt... Kinn fuldokolva bánattól és méregtől mondta, mondta Simon s átokkal, esküvel tetézte, nem ismeri, sohsem ismerte, mégse hittek neki... Nagy láng csapott az égnek, s kakasszó harsant messze, mint ítélet.

Füle Lajos

Könyvklub

Az Úrtól kapott ajándék

„A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hová megy.” (Jn 3,8)

Egy évvel ezelőtt, 2022 márciusában elindult a Könyvklub, és együtt lehattunk az első közös alkalmon. Hála legyen érte az Úrnak!

Az egész 2022 januárjában egy női óra után kezdődött, amikor egy testvérrel beszéltem egy könyvről, és felmerült bennem, hogy milyen jó lenne találkozni, és átbeszélni. Majd úton hazafelé jött a gondolat, hogy de jó lenne együtt, többen egy közösen olvasott könyvet megbeszélni, megosztani egymással a kapott üzenetet, egy kis közösségben.

Jöttek a gondolatok, és mi lenne, ha lenne egy könyvklub?

Hazaérve írtam egy üzenetet tiszteletes aszszonynak, Sebestyén Juliannának, és leírtam milyen gondolatot kaptam.

Nagyon örült és buzdított. Kiderült, hogy mivel ő végigolvasta már ezt a sorozatot, nagyon szerette volna átbeszélni, megbeszélni ezeknek a könyveknek a gazdag igei üzenetét közösségben, és korábban ezért imádkozott, egy ilyen kis könyvklubos közösséget! SDG

A könyv kiválasztásában is útmutatást kaptunk, mivel már korábban egy testvérem is javasolta nekem olvasásra azt a családi sorozatot, amit most lelkészünk is megerősített, mely 14 részből áll.

A meghívásra több, mint 10 fő jelentkezett, és azt követően is csatlakoztak párán a

Könyvklubhoz.

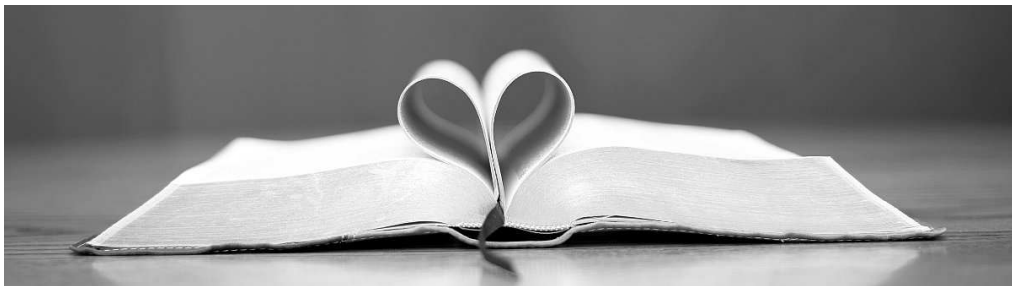
Egy meghitt, kis létszámú közösség alakult, ahol nagyon hálásak vagyunk, hogy testvéri közösségben lehetünk az Ige közelében együtt! Hálásak vagyunk, hogy egyre jobban megismerhetjük egymást, és nem csak a templomudvaron találkozhatunk futólag, hanem adatott egy olyan testvéri közösség, akiket Jézus köt össze, és Ő áll a közepén.

Ez egy kincs! Ajándék! Csoda!

A könyv története, cselekményei, eseményei, tragédiái, szituációi mind-mind abban visznek előre minket, hogy még jobban megismerjük Urunkat, az Ő szeretetét és irgalmát, védő, óvó kezét; és számos helyen egyenként kapunk lelki gondozást, vezetést, iránymutatást ezeken a történeteken keresztül, tudunk ezekhez kapcsolódni.

Másfél havonta találkozunk és az elolvasott részt beszéljük át, osztjuk meg a gondolatainkat, nyílunk meg egymás előtt bizonyosságtételekkel, készítünk kreatív szemléltető eszközöket, hogy elmélyítsük az igei üzenetet. Bizony a könyvek olvasása közben, és a beszélgetések közben, sokszor az életünkben megtapasztalt hasonló helyzetekkel találjuk szembe magunkat, és kapunk azokra választ, megoldást, megerősítést vagy útmutatást.

Amikor több, mint 10 éve átadtam az életemet és Jézust befogadtam a szívembe, nagyon vágytam szolgálatra, vágytam arra, hogy fogadjon be a gyülekezet, hogy „Hahó én is itt vagyok, szeretnék veletek közösségben lenni, ismerkedni, beszélgetni, találkozni!” Lelkesedésemben már lelkész is akartam lenni. :) Persze nagyon sok minden tör-

tént azóta, és persze nem lettem lelkész, nem lett ilyen jellegű szolgálat, és a kezdeti lendület alábbhagyott, majd el is távolodtam a hívó élettől.

A baj az volt, hogy mindent a magam erejéből akartam tenni, embereknek akartam megfelelni, az emberek szeretetét akartam megnyerni, vágytam, hogy befogadjanak, teile voltam olyan lelkesedéssel, ami, mint a kis szalmaláng, el is égett olyan hamar... és bizony az Úr tudta ezt és látta már, mi fog történni, mi vár rám.

Azokon a dolgokon, eseményeken át kellett esnem, amin átestem, amiket végig kellett járnom, a mélységeket, hogy a Coviddal elhozhasa nekem a megújítást, a szabadtázt, tisztogatást, hogy a közelében tarthasson, amiért nagyon hálás vagyok!

Megmutassa, hogy nem Ő hagyott el, hanem én hagytam el Őt. Ahogy visszahúzott Magához, az is csoda volt nekem, és a mai napig csodákat élek át, és most már Rá figyelek, legalábbis törekszem rá, és hiszem, hogy ez a Könyvklub is az Ő akarata volt és nem az enyém, hogy Ő adta ezt a fuvallatot, ezt a gondolatot, hogy erre a feladatra elhívott. Összehasonlítva a korábbi szolgálat iránti „én” buzgóságomat, ez teljesen más volt.

Ebben az Övé volt a hívó szó, és nagyon örülök, hogy tehetem, hogy minden egyes alkalomra készülhetek, hogy bizonyoságot tehetek én is a többieknek, mit kaptam az adott könyvből, hogy formálódhatok ezáltal is. Mélyül a kapcsolat az Úrral. Hálás vagyok, hogy a közelében tart ezzel az elhívással is. Hálás vagyok a testvérekért, akiket jobban megismerhetek.

Ajándékba kaptuk egymást, a lehetőséget, az együtt töltött időt, a könyvet.

Testvéri közösségben pedig nagyon jó lenni, olyan, amire annak idején vágytam, de akkor én vágytam, és magam miatt, nem az Úr dicsőségére.

Most pedig ajándékba kaptuk ezt a lehetőséget, a Könyvklubot mindannyian, akik ide tartozhatunk, akkor, amikor itt volt az ideje,

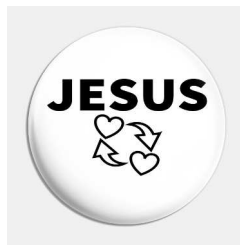
akkor, amikor az Úr jónak látta.

Amikor a Vele való személyes kapcsolat is más lett, és amikor késszé tett arra, hogy semmi más nem számít, ne embereknek akarjak megfelelni, hanem egyedül Neki, és akkor, amikor érzékennyé tette a szívemet a hívó szavára.

Mert mindent Ő tart a kezében, Övé legyen a dicsőség!

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR.” (Jer 29,11)

Sziráki Barbara

Lelki reggeli

„Így adta tudodra, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az Úr szájából származik.” (5Móz 8,3 lásd még Lk 4,4) A mostani bizonytalan idők, az elszabaduló élelmiszerárak mellett bizony aggodalmaskodunk a napi betevőn, nem véletlenül hangsúlyos a „Mi Atyánk”-ban is a kérés: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként.” (Lk 11,3)

De azon vajon aggodalmaskodunk-e, hogy mindennapi lelki, minőségi, tápláló kenyerünket megadjuk-e éhező lelkünknek, vagy csak a testünket kényeztetjük a fogyasztói társadalom diktálta üres, felesleges kalóriákkal, gyors, instant örömökkal?

1. Mi az a Lelki reggeli?

A munka világába történő visszatérésem után már kevésbé tudtam részt venni a rétegalkalmakon, hiányzott a lelki közösség. Sebestyén Julianna lelkipásztorunktól hallottam először az Unilever cégnél bevezetett „Lelki ebéd” elnevezésű alkalmakról, buzdí-

tott, hogy próbáljak elindítani egy hasonlót. Utána olvastam (lelkiebed.hu), és bennem is megérlelődött, hogy ezt tulajdonképpen lehetséges volna megvalósítani az én munkahelyemen is.

Imában hordoztam a témát, és igei buzdítást is kaptam: *„Maga a menny Istene ad nekünk sikert, és mi az ő szolgálóiként kezdjük el az építést.” (Neh 2,20)*

Az alkalmak lényege, hogy az egy munkahelyen dolgozó Krisztus-hívők felekezeti közösgben együtt olvassák és elmélkednek Isten Igéjén, jellemzően a munkahelyhez, munkához kapcsolódóan, imádságban járnak közben a munkahelyi kollektíváért és egymásért.

„Egy rendszeres alkalom, ahol a kereszty kollégák együtt ebédelnek (reggeliznek) a Biblia fölött. De több is ennél: egy munkahelyi közösség, amelynek tagjai segítenek egymásnak Isten szeretetét megélni a munkanapok kihívásaiban, hordozzák egymás terheit, együtt imádkoznak, szolgálnak, segítenek.”

2. Mikor?

2019 novemberében, a berekfürdői csendeshétről visszatérve kezdtük el a munkahelyemen is a „Lelki reggeli” alkalmakat megtartani kezdeményezésemre, főnököm jóváhagyásával, aki szintén be szokott kapcsolódni, ha ideje, egyéb elfoglaltságai engedik. Kezdetben hétfőként reggel 7:45-re, később 8:00-ra ütemeztük a találkozóinkat, mert azt tapasztaltuk, hogy nálunk az ebédidő valahogy kevésbé hangolható össze, és olyankor több is a zavaró tényező. Sokszor van kis csúszás a kezdésnél, mivel igyekszünk bevárni egymást. Fél órában – munkaidőn kívül – rövid bevezető imát követően áhítatot, valamilyen bibliai témájú tanítást olvasunk fel vagy osztunk meg a többiekkel, megbeszéljük, ha a téma olyan, próbáljuk kis feladattá vagy küldetéssé formálni a hallottakat, majd a végén imádsággal zárjuk az alkalmat.

3. Kik?

Keresztyének/keresztyének különböző felekezetekből, de keresők is csatlakoztak hozzánk. Fontos, hogy a Bibliában foglaltakat minden résztvevő tartsa tiszteletben. Akár különböző munkahelyeken dolgozók is összefoghatnak, ha egy helyen kevesen vannak, vagy valaki egyedüli hívőként van jelen egy munkahelyen.

Az alkalom megtartásához nem szükséges teológiai végzettség, reformátusként az egyetemes papságban hiszünk, a lényeg, hogy egy jó beszélgetés kerekedjen a Biblia alapján.

Nálunk van egy pár fős mag, de van, hogy csak ketten vagyunk, jobban mondvá hárman, hiszen *„...ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20)* Ha jól számoltam, a jelenlegi kollektívából 13 fő az, aki valaha legalább egy alkalmon részt vett. Volt, aki időközben máshová ment dolgozni, így értelemszerűen már nem csatlakozik hozzánk.

4. Mit?

Kezdetben **Tom Nelson: Munkára teremte** című könyvét kezdtük el feldolgozni fejezetenként. Előkerültek igeszakaszok, zsoltárok, témakörök, bibliai alakok, egy-egy áhítat, ami megfogott, volt már imasétánk is, volt, hogy csak imádkoztunk. A Biblia egy-egy könyvének mentén is lehet haladni, vagy egy hívó könyv fejezetei is irányvonalat mutathatnak.

5. Miért?

Különleges közösség épült köztünk, az Úr Jézus összeköt bennünket, volt sok közös öröm, bánat, közbenjáró ima, imameghallgatás, gyógyulás, épülés, sírás és nevetés... Jó érzés hét elején úgy nekivágni az újabb hektikus munkahétnek, hogy maga az Úr ad nekünk iránymutatást, erőt, békességet, kitartást, türelmet, szeretetet, és mindent, ami re csak szükségünk van – a testi és lelki táplálékon túl.

A jézusi paranccsal szeretnék buzdítani min-

denkit, hogy ki-ki a maga kis munkahelyi közösségében munkálkodjon Isten országának építésén, elsősorban magaviseletével, példamutatásával, nem pusztá szavakkal:

„Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28,19-20)

Egy „BARI-NŐ” ☺

„A közösség”

A bűnös csapat 1. rész

„Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez.” (2Tim 2,5)

Több mint hét éve, hogy újra megalakult Isten dicsőségére gyülekezetünk focicsapata. Kezdetben csak összejöttünk egy jó focira, ahol szem előtt tartva az egymásra való odafigyelést, játszottuk a kedvenc sportunkat. Részt vettünk több tornán is, ahol kisebb nagyobb sikereket értünk el. Az évek folya-

mán jöttek, mentek a csapattársak, de Istennek mindig gondja volt a csapat feltöltésére. Annyi hála van a szívemben:

- jelenlegi FOCI KÖZÖSSÉGÜNK életkora igen vegyes: 20+ és 50+ között

- nagyon sok feleség, anyuka felvállalja a két-három gyerek fürdetését, etetését, fektetését, csakhogy az apák ott lehessenek („Aki jó feleséget talált, kincset talált, és elnyerte az Úr jóakarátát.” Péld 18,22)

- ezek az apák Istentől vezetve szinte bármikor készek a szolgálatra. Nagyon sokszor a heti fáradoalmakat legyűrközve megyünk a péntek esti játékra. Egy bizonyos idő után már több lett, mint játék. Kialakult egy közösség, ahol az estét egy hálaadó imaközösséggel zárjuk. *„Az imádkozásban legyetek kitartóak és legyetek éberek.” (Kol 4,2)*

Lőrinc András

Hogy mit jelent a csapat számára a közösség, íme néhány gondolat:

Hálás vagyok a pénteki közösségért, azért, hogy gyülekezeti körben tudunk együtt sportolni. Nagy öröm, hogy focizás után imaközösséggel zárjuk az alkalmakat.

Veperdi Máttyás

Számomra a pénteki „refi” foci a testi-szellemi fejlődést-felüdülést jelenti, egyházi szellemiségben a legjobb játékon keresztül, amit ismerek... Ez az az alkalom, ahol egyszerre gyorsul fel és lassul le az ember és amely megkoronáz minden nehéz hetet.

Elek Dávid

A pénteki foci számomra különleges alkalom. Itt egyszerre tudok kikapcsolódni, mozogni, kapcsolatokat építeni, egy csapat tagja lenni és mindemellett a végén el tudunk csendesedni és Isten elé tudunk járulni egy imaközösség során. Ez a foci kiváló alkalom arra, hogy a helyi református közösség férfiainak egy csoportja szorosabb, testvéribb kapcsolatba kerüljön egymással, megerősítse a helyi közösségbe tartozás érzetét. Nekem sokat jelentett és segített, hogy ott-hon kezdem érezni magam ebben az akkor még számomra új és idegen református közösségben.

Major József

Nemrég kezdtem el járni a gyülekezeti foci-ra, nem is vagyok egy nagy focista, de amit szeretek benne, az a közös mozgás, a jó hangulat, a beszélgetés, hogy nem egymás legyőzése a lényeg, hanem hogy jól érezzük magunkat. A végén pedig az imaközösség szerintem nagyon építő mindenkinek.

Zsendej Tihamér

A pénteki focin nem csak egymás testi, hanem lelki épülésére is odafigyelünk, közösséget építünk és amint tudjuk: „Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20)

Vasas Attila

Az egész hét megkoronázása. Nagyon szeretek ide ebbe a közösségbe járni, mert tiszta szívű, rendes emberek vannak. Örülök, hogy befogadtak.

Lázár Levente

Bár nem a főtí református gyülekezethez tartozom, a kezdetektől fogva együtt sportolhatok a lelkes csapattársakkal. Köszönöm nekik, hogy befogadtak, köszönöm Istennek, hogy jó helyre, jó emberek közé irányít.

Gyurcsina László

Füle Lajos: A futás

Fut a gyermek a labda után
leszegett fejjel, tűzpirosan,
se lát, se hall, csak egyre rohan.
Guruló labda lett a világ,
szüntelen űzi, hajtja a vágy,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió anyai kétségen át,
gyönyörűsége
s balga-bután
fut a gyermek a labda után...

Fut az ember az élet után...
Leszegett fejjel gyötri magát
kincseit egyszer csakhogy elérje,
kergeti álma, hajtja a vére.
Kenyér gurul a lába előtt,
vayon gurul a vágya előtt,
hírnév, dicsőség álma előtt.
Rohan utánuk éveken át,
a fogyó úton, életem át,
száz utcán, téren,
ezer veszélyen,
millió isteni bánaton át, gyönyörű szépen
s balga-bután
fut az ember az élet után...

Fut az ISTEN az ember után,
mert mindent lát és szánja nagyon,
guruló szívét csakhogy elérje,
hogy fut utána, hull bele vére!
Ott fut az utcán,
ott fut a téren,
egész világon,
sok ezer éven,
sok mérhetetlen,
megérthetetlen,
keresztre írott szenvedésen át,
hulló lgével,
kiontott vérrel,
viszonzatlan,
mély szerelmével
fut az ISTEN az ember után...

Földrengés

Bizonyára többen tudják a gyülekezet tagjai közül, hogy múlt hónapban a Magyar Református Szeretetszolgálat kutatómentő csoportjával kint voltunk a Törökországot és Szíriát sújtó földrengések helyszínén, egészen pontosan a törökországi Antiókhiaiban, vagy ahogy ma nevezik: Antakya városában. Összesen 19 fő és 4 kutya vett részt a romok alatt rekedt emberek keresésében és mentésében. Voltak köztünk kutyavezetők, hivatásos és önkéntes tűzoltók, orvosok és mentőápolók, valamint egy tolmács is. Kint tartózkodásunk ideje alatt erőnk és legjobb tudásunk szerint segítettük a török katasztrófavédelem munkáját, de sajnos, ha százszor ennyi mentőcsapat lett volna a helyszínén, az is kevés lett volna ebben az elképesztő méretű természeti katasztrófában, ami nagyobb területen okozott károkat, mint Magyarország. Csak Hatayban több, mint 500 ezer otthon semmisült meg. Az ott élő emberek többsége vesztette el hozzátartozóját, egészségét, otthonát, autóját, munkahelyét. **Bizony törékeny cserépedény az életünk és valóban feleslegesen gyűjtögetünk földi kincseket.** Előző este még ott is minden rendben volt, aztán éjszaka megtörtént a 100 ezrek életét befolyásoló tragédia. Mai tudásunk szerint több, mint 50 ezren veszítették el életüket egy röpké perc alatt és ki tudja, hogy hányakat tartanak még eltűntként számon. Kint végzett munkánkról alkalom adtán szívesen beszámolok majd szóban a gyülekezet közösségének, most inkább a hazaérkezést követő lelki eseményekről írnék pár sorban, majd megosztom a kedves olvasókkal azt a szeretethimnusz átíratot, melyet a kinti események ihlettek.

A hazatérésünk utáni napokban a Kísértő erősen megpróbált az egyik kedvenc bűnével és mint ahogy azt a közmondásból is tudjuk: „Könnyű Katit táncba vinni, ha ő is akarja.” Törökországban, illetve hazaérkezésünk után

ittthon is egymást érték az elismerések, a kitüntető szavak, a dicséretetek, a felmagasztalások és általánosságban véve megkülönböztetett figyelem és tisztelet övezte az egész csapatot. **Többen hősnek neveztek, amit egy-egy dicsőségtől bódult pillanatomban már-már magam is kezdtem elhinni.** Legbelül éreztem, hogy nincs ez rendjén, hiszen csak azt tettem, amire Istentől elhívást, tehetőséget, erőt, pénzt, felszerelést és segítő társakat kaptam, de annyira tömören ömlött mindez a sok pozitív megerősítés rám, hogy időnként elvesztettem a fókuszot és hagytam magam fürdeni a VIP életérzésben. Három nappal a hazaérkezésük után egy kiadós alvást követően **végül helyére tudtam tenni a dolgokat a fejemben, amihez egyetlen dolog kellett, mégpedig az, hogy helyére kerüljön a fókusz.** Rólam ismét Istenre kerüljön, hogy leszálljak életem trónjáról, ahova ismét visszakapaszkodtam és átadom azt Jézusnak.

Szeretettel küldöm Krisztina Lange „Rólad szól” című dalát mindazoknak, akik hasonló érzésekkel küzdenek, vagy küzdöttek, vagy küzdeni fognak és azoknak is, akik nem kísérhetőek dicsőségvágygal:

„Arra teremtettél meg, hogy megismerjem, hogy milyen a te szereteted.

*Arra teremtettél meg, hogy dicsérjem neved.
Kérlek, kérlek, halványuljon minden más!
Bennem nincsen ennél mélyebb szenvedély.*

*Nem rólam, rólad szól életem, rólad szól.
Arra teremtetél meg, hogy továbbadjam
szereteted.*

*Arra teremtetél meg, hogy dicsérjék neved.
Kérlek, kérlek, halványuljon minden más!
Bennünk nincsen ennél mélyebb szenvedély.
Nem rólunk, rólad szól életünk, rólad szól.
Oh, Forró szentség! Elolvast. Köddé vált mi
rólam szól, füstként száll, mi rólunk szól.”
hu.jesus.net/rolad-szol*

Szeretethimnusz földrengés idején

Ha tűzoltóknak, vagy keresőkutyásoknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a kiégett autó, vagy az összedőlt ház, mely már csak útjában van az élőknek.

És ha meg tudom is mondani, hogy melyik rom alatt van még élet és ha teljes hitem van is úgy, hogy összeomlott panelházakat tudok elmozdítani, szeretet pedig nincs bennem, semmi vagyok.

Ha túlélő kisgyermek után kutatva a legveszélyesebb romok tetejére hágok is úgy, hogy ha ismét megreng a föld, nincs ember, aki engem onnan megmentene, szeretet pedig nincs bennem, semmi vagyok.

Ha sátramban dideregve két keresés közt csak néhány órát alszom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi hasznom abból.

A szeretet türelmes, mint az út mellett rostokoló autókban ülők, akiknek elfogyott az üzemanyaguk és nem tudnak tankolni, mert a kutak is összedőltek.

A szeretet nem irigykedik, még ha a szomszéd házából élőket hoznak is elő, az övéből pedig csak felismerhetetlen holtakat.

A szeretet nem kérkedik a kimentett túlélők számával, nem viselkedik bán-

tóan a hozzátartozóját napok óta szünet nélkül elkeseredetten kereső emberrel, aki vakmerőségével másokat is veszélybe sodor, nem örül, ha hősként ünneplik, de együtt örül az éjszaka közepén a mentőcsapatok tagjaival, amikor több óra kitartó munka után végre sikerül kiszabadítani a romok alól egy élő embert.

A szeretet mindent elfedez, még a gyengeséget is, ha mások miatt erősnek kell mutatkoznia, mindent remél, még azt is, hogy a romok alatt rekedt fiatal édesanya a négy kicsi gyermekével összebújva 100 órával a földrengés után is életben lehet, és ha hosszú órák után kiderül, hogy mégsem így van, akkor is mindent hisz.

A szeretet soha el nem fogy. De legyen bár kutató-mentő csapat, meg fog szűnni, legyen hőkamerás drón, le fog merülni, legyen bár a világ legérzékenyebb hangszonárja, az is az enyészete lesz.

Mert most hőkamera képe által homályosan látunk, akkor pedig színről színre, most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten.

Most azért megmarad a belé vetett hit, a remény és a szeretet, e három, ezek közül pedig legnagyobb az Ő megváltó szeretete.

Végül hagy fejezzem ki hálámat itt az újság hasábjain is.

Hálámat az Úrnak, hogy mind a 19-en ép-ségben hazajöttünk és a kutyáknak sem esett baja, valamint azért, hogy érdemben tudunk segíteni, emberi életet menthettünk meg.

Hálámat a feleségemnek azért, hogy sokadjára tartotta itthon a frontot egyedül, hogy biztos lehettem benne, hogy három fiunk távollétében is biztonságban vannak mind fizikailag, mind lelkileg.

Hálámat a munkatársaimnak mindazért a háttér munkáért, amivel lehetővé tették a

kiutazásunkat és biztonságos hazaérkezésünket, valamint azért, hogy áldozatos munkájuk révén már a földrengés harmadnapján kint volt az a 15 millió forint értékű élelmiszerekből, ruhákból és higiéniai termékekből álló adomány, amire elképesztő nagy szükség volt a sátrakban élő túlélőknek.

Hálámat a támogatóinknak, akik adományaikkal segítették ezt a missziót.
SDG!

Juhász Márton

Három kép

*I. Éltem tajtékzó tengerén
Kincssel telt sorshajóm
Haboknak vágott vakmerőn,
Bár viharoknak zord szele
Tombolt irtóztatón!
S a reszketés úgy elfogott,
Ha vész jött hirtelen.*

*Zsúfolt hajómban egykoron
Nem ült ott Mesterem!*

*II. S hajóm hazug kincsterheit
Tengerbe hánytam én,
És megjelent ott Krisztusom,
S vészajtósló fellegek között
Felszikkasztott a fény!
Vihar tombolt továbbra is,
Hajóm táncolt velem,
De... édes álom karjain
Ott szunnyadt Mesterem!*

*III. A vész csak zúg továbbra is,
Engem már nem riaszt.
Hullámverést nem hallok én,
Lelkem a béke nyughelyén
Csak sejtvé érzi azt!
Mert... hogy hajóm merülni kezd,
Fölserken Mesterem,
Habokkal Ő küzd már tovább
S én alszom csendesen!*

Haluszká M. Rózsa

Gombai Borika néni története - 2.

Jött a rendszerváltás. Beindultak az üzemek. Apukám a pamutiparban dolgozott, anyukám napszámba járt és az itthoni munkákat végezte. Akkor jött a cserevilág – a beszolgáltatások éve – mindent oda kellett adni, mindent elvittek. Cserevilág. Méteráruért élelem. Apukám a gyárban kapott bont és lehetett rá méterárut olcsón vásárolni. Ezt vitte anyukám eladni: méteráruért élelem. Vagonokban és a tetején utazva ment élelemért. Akkor még főtí viseletben jártunk, a parasztszoknya ráncos szoknya volt. És anyukám nemcsak élelmet hozott, hanem a ráncok között megbújó kis férgeket is, amik szívták a vérünket. Nem volt pénzünk másikat venni, így bográcsban főzte ki a ruhákat, hogy az utánpótlás elpusztuljon.

A front elvonult, a katonák maradtak. Kvártélyt kerestek, ahol alhatnak. A kettő szobából egyet elvettek, ahol alszanak, mi hatan voltunk összezárva egy szobába. Isten kegyelméből túléltek ezt is, mert még terve volt velem, velünk. Volt egy-két kisebb darab földünk, és azt beültették kukoricával a szüleim, hogy tudjanak malacot nevelni. Emlékszem, a disznót a pincében vágták le, nehogy elvigyék.

Emlékeim közé tartozik a vasárnapi iskola, ahova szerettem járni. Jézus volt mindig a középpontban. Ott ültem én is, ahol most az iskolások ülnek. Kerekes kántor úr és tanító nagyon sok éneket tanított, zsoltárokat és dicséreteket. A 25. zsoltár (RÉ) 2. verse foglalkoztatott: „**Utaid, Uram, mutasd meg, Hogy el ne tévedjem!**” Én csak egy útról tudtam. Még nem tudtam, hogy van másik út is és lehet választani, melyiken akarok járni. Már dolgoztam, felnőtt fejjel értem meg az 56-os forradalmat. Nyitva volt a határ, mehetett, ki merre lát. Úgy volt, hogy én is megyek reggel a munkatársaimmal. Ők mentek, én maradtam. Éjszaka gondolataimban ez

volt: ez az én hazám, ahová születtem. Tereimtőm akaratából vagyok magyar és Tőle kaptam a hazámat. Isten tett ide, ahol vagyok. Itt kell a rámbízottakért tenni.

A férjem mesélte, hogy sorkatonai szolgálatra a kékávósokhoz volt beosztva. Sajóbabonyban volt sorkatona. Ők voltak az akkori rendszer katonái. Sokáig nem jöhetett haza. Kitért Pesten az 56-os forradalom, amiről ők nem tudtak semmit. Csak azt vették észre, hogy a feljebbvalóik eltűntek. Paraszt bácsik mentek be hozzájuk és vitték a parasztruhákat. Arra biztatták őket, hogy ami rajtuk van, azt dobják el és menjen, ki merre lát, mert Pesten már áll a forradalom. Autóra kéredzkedve jutott el a Nyugatiig, onnan gyalog hazaért nehezen. Láta a borzalmakat, mi történt a pesti utcákon: folyt a vér.

1958-ban férjhez mentem. Közös utunk elindításán az Ige Ézsaiás próféta könyve 55. fejezetének 3. verse volt: „Figyeljeteek rám, jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és élni fogtok! Örök szövetséget kötök veletek.” Ez az Ige akkor még nem jelentett számomra semmit. Isten türelmesen várt rám. Tudta, hol a helyem és milyen életet készített nekem. Isten már akkor hívott, de nem figyeltem Rá. Célunk az építkezés volt. Kicsi volt a lakás hét személy számára. Építkezni nem tudtunk, összezárva éltük napjainkat, sok nehézség és baj között. Négy év különbséggel temettük férjem szüleit. Tizenhét év után kezdtünk építkezni. Akkor is Istentől kaptuk az erőt, ha mi nem is tudtunk róla. Felépült a ház pár év alatt, örültünk neki. Az öröm azonban nem sokáig tartott. Kezdődtek a betegségek. Készülve a másnapi piacra, szedtem a paradicsomot. Rosszul lettem. Hasi fájdalom. Jött az ügyelet, majd a mentő. Váci kórház, hosszú műtét. Bízam az orvosokban, Istenre nem gondolva, hogy Ő az, Aki megmenthet. Felgyógyulva, megerősödve folytattuk a munkát: nyolc óra a gyárban, majd itthon folytattuk tovább. Akkor jöttek a férjem hosszan tartó betegségei és a próbatételek. Ami megállított bennünket, az az autó-

baleset volt, ahol sógorom a helyszínen életét vesztette. A másik kocsni nem állt meg a lámpánál, belénk szaladt, összetörtünk általa. Akkor mondtam: **Hol van ilyenkor az Isten?** Végh Tamás tiszteletes úr segítségét kértem. Ő azt felelte: **semmit sem tesz Isten véletlenül.** Mindennek értelme van. Fölajánlotta a segítségét, hogy elküld csendeshétre, ahol rendbe jöhet az életünk. Én el is fogadtam és elmentem. Előkerült a régen őrzött Biblia. Odaérve láttam **azok örömtől ragyogó arcát, akik már Jézuséi és a kereső arcokat, akik még keressük Jézust. Isten nem azért engedi meg a próbatételeket, hogy összetörjenek bennünket, hanem hogy épüljünk általuk és növekedjünk.** 1989-ben voltam először csendeshéten, de nem történt semmi. Még rosszabb lett a helyzetem: össze volt kuszálódva bennem minden. Nem tudtam hol a helyem, mit tegyek, nehéz napok és nehéz év volt. 1990-ben újra elmentem és kértem Isten segítségét, Szentlelkét, hogy vezessen a jó útra. Együtt imádkoztunk a lelkigondozóval (Szabó Ildikó segített nekem, sokat beszélgettünk és együtt imádkoztunk, hogy megismerjem Jézust). **Isten a szívemet kérte, mert „Nélküle üres és szomjas a szív.”** Ezt mondtam: „**Itt van a szívem, Neked adom, Uram.**” **Letettem bűneim súlyát a kereszt tövébe, Ővé lettem.** Hitemben erősített az itthoni bibliaóra és az esti imaóra. Bekerülve a gyülekezet nagy családjába, Isten bízott rám sok-sok szolgálatot. Gyermektábortól kezdve az öregek otthonáig, a Schweitzer Otthonig. Ott voltunk segíteni és szóltak, hogy segítség kellene az idős testvérek etetésében. Én azt feleltem, nem merem vállalni. Mi lesz, ha valami baj történik? Nyúkané Marika azt mondta: „Gyere, ne félj!” Marika férje vitt és hozott a kocsijával. Emlékezetemben van az a néni, akit ettettem: **csillogott a könny a szemében és simogatta a kezemet.** Én azt mondtam: Istené a dicsőség! Nemcsak én adtam, hanem kaptam is. És megtanultam, hogy nem az a fontos, hogy mit teszek, ha-

nem hogy hogyan teszem.

Visszatérve a régi dolgokra, most jutott eszembe: már én is dolgoztam a gyárban három műszakban. Fonónő voltam. Jött a május elseje, ami akkor a munka ünnepe volt. Menni kellett felvonulni és olyan embert kellett éltetni és neki integetni, aki tönkretette az életünket. És mindent elvitt. Ő volt „Rákosi Mátyás elvtárs”. Most így, írás közben elgondolkozom azon, hogy **az Úr milyen kegyelmes volt hozzám egész eddigi életemben, pedig én nem sokat törődtem Vele, de türelmes volt hozzám és várt.**

Férjem beteg lett és bekerülve a Honvéd Kórházba, lehetőségem volt arra, hogy bizonyosságot tehessek Jézus Krisztusról a főorvos úrnak és a nővéreknek, majd a betegeknek. Isten megnyitotta a számat, elmondani: kié vagyok. Hogy Jézus az Ő drága vérén váltott meg, hogy üdvösségem legyen. Férjem gyógyíthatatlan betegsége nagy fájdalommal járt. Egy hajnalban szólt, adjak neki gyógyszert. Mentem vízért a konyhába és beestem a sarokba. Ott feküdtem néhány percig eszméletlen állapotban, nem tudtam felkelni. Utána úgy éreztem, Valaki fogja a kezemet és segít. Ez Jézus volt. Ekkor kezdődött az én betegségem. Pár nappal ezután

a férjem meghalt. Sorra kaptam a testvérektől az erősítő Igéket és tudtam, hogy sokan imádkoznak értem. „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.*” (Mt 11,28) Rajtuk keresztül Jézus hívott engem.

Férjem halála után elmentem Dunakeszire ügyeimet intézni. Betettem az iratokat és a férjem telefonját. Aztán arra gondolva, nincs rá szükségem, kitettem. Majd ismét visszatettem, hátha kell. Útközben elveszett a táskám. Odaérve, kérték a személyi igazolványt, nem volt meg a táskám. Otthon elmondtam, mi történt. Akkor jutott eszembe férjem telefonja. Föl is hívtam és csörgött a telefon. Felvette egy férfi, de azt mondta, téves hívás. Nem nyugodtam bele, többször próbálkoztam. Indultunk az okmányirodába és még egyszer megpróbáltuk felhívni. Ez alkalommal egy kedves női hang szólt bele. Azt mondta, hallotta a hívásokat, de nem tudta, hol szól a telefon. Mire észrevette, hogy a férje táskájában van. Azt mondta, jöjjenek, itt van nálunk. Jézus segítségével meglett mindenem.

Folytatása következik.

Imádkozzunk – az imádság szolgálat és nagy szükség van rá! Vegyük komolyan!

- Isten közösségformáló munkájáért gyülekezeteinkben;
- a szeretetintézményekben végzett munkáért, a szolgálok kitartásáért;
- óvodánk épüléséért-építéséért, az ott nevelkedő gyermekekért és a dolgozókért;
- az egyházi oktatási intézményekért, az órbottyáni szeretetotthonért;
- a gyülekezet vezetőiért, terheik hordozásáért;
- a keresztkérdések sorozatért, ébredésért, újulásért, nyári táborokért;
- a gyülekezetben végzett ének-zenei szolgálatokért, énekarunk jövőjéért;
- a kislagi, mogyoródi gyülekezetben az új lelkipásztorért;
- az esküvőkért, a házaspárokért, a gyermekáldásra vágyókért;
- a keresztelőkért, a keresztelős családokért;
- a gyászolókért, a megkeseredett szívűekért;
- a magyar népért, országunk jövőjéért, vezetőiért;
- a háború okozta gazdasági válság enyhüléséért;
- a törökországi emberekért, akik a földrengés miatt mindenüket elveszítették.

örömhírlap
A Fót-Központi Református
Egyházközösség Folyóirata

Felelős szerkesztő:
Sebestyén Győző lelkipásztor

Cím: 2151 Fót, Károlyi István út 1.
Tel.: (27) 632 540
Mob.: (30) 638 4723
www.fotiref.hu
hivatal@fotiref.hu

Hivatali ügyintézés: szerdán és pénteken
de. 9–12h és du. 14–18h között,
valamint istentiszteletek után.

Következő számunk
nyár folyamán jelenik meg.

A lapot önkéntes adományokból
tartjuk fenn.

1+1% FELHÍVÁSI!

Elérkezett a 2022. év
adóbevallásának ideje,
éljünk törvény adata
lehetőségünkkel
és ajánljuk fel adónk 1+1%-át:

Fóti Református Alapítvány

19186890-1-13

Református Egyház

0066

FELHÍVÁS!

Amennyiben banki átutalással
juttat el adományt
gyülekezetünk számára,
kérjük, a közlemény rovatban
tüntesse fel nevét, lakcímét és
az adomány célját.

Bankszámlaszámunk:

Fót-Központi
Református Egyházközösség
66000028 15408631

Állandó alkalmaink

Vasárnap	10:00	Gyülekezeti istentisztelet
	10:00	Gyermek-istentisztelet (4 csoportban: 3-5, 6-8, 9-11, 12-14 évesek)
Szerda	9:00	Bibliaóra
Péntek	16:00	Friss ifi
	10:00	Imaóra
	18:00	Reflekt
Minden csütörtökön	9:30	Baba-mama kör
Minden hónap első keddjén	18:30	Férfióra
Minden hónap harmadik péntekén	17:30	Női óra
Minden vasárnap - március 26-tól	16:00	Keresztkérdések

Énekkari próbák

Szólampróbák keddenként:

szoprán - 18:45	alt - 18:00
tenor - 19:30	basszus - 17:15

Összpróba: szerda 18:30

Hálaénekkar próbája: csütörtök 18:00

Különleges alkalmaink

Április	9. 10:00	Húsvétvasárnap úrvacsorával
	10. 10:00	Húsvét hétfő úrvacsorával
	16. 10:00	Női csendesnap, téma: A Krisztus-ban kapott lelki szabadság
Május	18. 18:30	Áldozócsütörtök
	19-20.	Szeretethid
	21. 10:00	Konfirmáció
	23-26. 18:30	Pünkösdi előkészítő alkalmak
	28. 10:00	Pünkösdi istentisztelet úrvacsorával
	29. 10:00	Pünkösdi istentisztelet úrvacsorával, Gyülekezeti családi nap
Június	4. 10:00	Évadzáró zenés istentisztelet
Július	3-7.	5 napos klub: napközis gyermektábor
	18-21.	Angol tábor

Kröker Jakab - Hazaérve

Elhallgatott a hárfá tiszta hangja, amely csupán a Barányról dalolt.
Utolsó húrja, íme, megszakadva, melyen a hang dicséret s hála volt.
Néma az ajk, mely szent örömmel szólta az Úr dicső, nagyságos tetteit,
pihen a térd, mely sokszor meghajolt, ha hordta saját és mások terheit.
Be van fejezve munka s szenvedés itt, örök szombatnak napja int feléd.
Hited, mely híven harcolt mind a végig, örökségébe győztesen belép.
Már látod Őt, ki itt éltednek üdvé, örömforrásod és erőd vala, s a trón
előtt, hol állsz megdicsőülve, zeng ajkadon a Barány új dala.

ford. Vargha Gyuláné